

Cactus: «Hem restat hip-hop a la nostra proposta per fer cançons molt més festives»

Estrenem «A prova de bales», avançament del nou disc del trio valencià, 'Mode avió'

Cactus | Sofia Aís

La combinació del rap de David Pascual 'Eldemuro' i la veu melòdica de **Samantha Gilabert** van fer de **Cactus** un diamant en brut que va irrompre a l'escena amb el trencador *Roma* (Halley Supernova, 2019), marcat per un afrodisiac trap-reggaeton. L'èxit en solitari de **Samantha**, però, va obligar la formació a reestructurar-se en plena pandèmia. Amb la nova vocalista **Ana Campoy** i la incorporació de vents, el grup presenta el tercer disc, *Mode avió* (Delirics, 2022), amb la col·laboració de luxe de **Pep Gimeno 'Botifarra'**, **The Tyets**, **Bounce Twice** i **Dupla**. En parlem amb la banda i, a més, estrenem el clip del darrer avançament de l'àlbum -previst per divendres-: "A proves de bales". Una cançó d'amor, cantada com un pop-rock festiu, i amb un audiovisual de Tresdeu Media.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=n8hTDzNZ0wc>

Vau presentar 'Roma' a final del 2019, molt poc abans de la irrupció de la pandèmia. La covid us va tallar la progressió?

Miquel García (guitarra): La pandèmia ha estat una catàstrofe per a tots els grups, però a nosaltres ens ha perjudicat encara més per què estem enfocats al directe i a la festa. No som un grup amb la possibilitat de reconvertir-nos per poder tocar en un auditori i amb la gent asseguda.

David Pascual (veu): L'emergència sanitària, a més, ens va agafar en un moment de molta

progressió, quan experimentàvem un creixement mai vist arran del llançament de *Roma*. Vam viure el xoc en directe perquè tot va tancar-se just quan estàvem a punt de presentar el disc a Barcelona.

A la crisi sanitària s'hi va sumar l'èxit en solitari de Samantha, una de les veus del grup. Com us va afectar?

D.P: Si el món de la música és molt complicat, imagina't amb aquestes pedres que van anar sorgint pel camí. És cert que l'èxit de **Samantha** va atorgar una gran projecció a *Roma*, però també vam haver de reconfigurar el grup i buscar en temps rècord una substituta que s'hi adaptara.

M.G: Vam perdre una cantant, però vam guanyar molta visibilitat. Des de llavors, molta gent va sumar-se al carro de **Cactus**.

Dos anys després d'aquells sotracs arriba el segon àlbum. 'Mode avió' és una manera de consolidar el projecte reconfigurat?

D.P: Hem tornat a trobar un camí, una configuració clara del que som després d'aquella etapa. El nou disc consolida la imatge i el so dels nous **Cactus**.

M.G: El disc consolida la formació i la nostra exploració de nous estils per avançar cap a altres registres, una aposta que ens ha dut a incorporar nous membres.

Aquesta exploració, precisament, és l'ànima de **Cactus**, un grup difícil d'etiquetar en un sol gènere.

M.G: Forma part de la nostra idiosincràsia. No tenir un estil definit pot despistar, però crec que en aquest nou disc les cançons tenen els mateixos elements i comencem a definir-nos un poc musicalment.

D.P: En aquest disc teníem la intenció de cobrir algunes de les mancances que havíem detectat en els bolos, aprofitant el contacte directe amb el públic. Havíem detectat, si fa no fa, una carència de cançons més festives, i per tant ara hem barrejat la música urbana i electrònica amb sonoritats més melòdiques, amb més riquesa musical i amb tocs d'electrònica llatina que formin part de l'imaginari de la gent.

Es pot dir que heu abandonat la vostra essència més trap'n'rap?

M.G: La música hip-hop i trap exigeix un públic més concentrat en la música que escolta i, per tant, hi ha un component menys festiu. Nosaltres tenim un lema clar amb aquest disc: 'Hem vingut a fer festa'.

Aquest trànsit cap a sonoritats festives ve condicionat pels festivals?

D.P: Certament, el circuit musical en el qual ens movem és sobretot de festivals, està dissenyat cap a la música festiva i això implica sobretot entreteniment. Estem molt contents de la fusió d'estils urbans i de la qualitat musical i de les lletres de *Roma*, però trobàvem aquesta mancança en directe. Necessitàvem tempos més ràpids, melodies més ballables, i aquest ha estat l'objectiu cap on s'ha encarat el nou disc *Mode avió*.

LA RUMBA DE PERET

Si a 'Roma' va fer una versió de "Si tú me dices ven" de Los Panchos, a 'Mode avió' feu al·lusions al "Muerto vivo" de Peret. Són referències que vos permeten connectar de manera directa amb el públic?

M.G: A nosaltres ens sembla divertit quan el públic pot acabar recordant alguna d'eixes cançons clàssiques.

D.P: És una tècnica que s'empra habitualment en les músiques urbanes. En el nostre cas, a la cançó "El matinet" complementem el nostre estil urbà amb 'rumbaton', un estil a mig camí entre la rumba i el reggaeton. De fet, quan volem fer una rumba alegre, sempre ens venen al cap referents com ara aquest. A més, si el tema forma part de l'imaginari col·lectiu és més fàcil que la cançó connecte, i això ens afavoreix.

La rumba és un estil que encara no havia tingut protagonisme a les vostres cançons, però al nou disc hi ha temes que n'estan impregnats.

M.G: Va ser una tossuderia meua, perquè ja havia fet rumba en el meu anterior grup, **El Diluvi**, i m'agradava. A més, quan quedàvem i agafàvem les guitarres sempre ens eixien rumbes, la qual

cosa la converteix en un estil que ens resulta familiar. El repte era conciliar-ho amb la nostra música, especialment amb **David** fent rap per damunt.

D.P: La rumba és un estil que s'adapta a les característiques d'**Ana Campoy**, la nova vocalista que ha rellevat **Samantha**, atesa la seua inclinació per visitar els pals flamencs i altres variants de la música andalusa. Buscàvem incorporar alegria, festa i comboi a les cançons, i crec que ho hem aconseguit.

Cactus Foto: Sofía Aís

Però no només hi ha rumba al nou disc: també incloeu pinzellades disco, gòspel o pop-rock... Per què tanta varietat de registres?

D.P: Són patrons, com els tocs que també hi ha de *merengue* i d'electrònica llatina, que segueixen la línia de la música urbana. Només el pop-rock se n'allunya, i es contraposa a la sonoritat reggaeton i 'rumbaton' del disc. En aquest cas, és influència de la tendència de rapers de la resta de l'Estat que han introduït guitarres distorsionades i *tempos* més ràpids per rapejar sobre les bases. Fer pop-rock, al capdavant, era un repte i a mi personalment no m'agrada quedar-me en un sol lloc, vull provar-me en qualsevol estil.

Us heu atrevit fins i tot a plantejar una versió particular de "La malaguenya", de Pep Gimeno 'Botifarra', titulada "Cendres". Com va sorgir la idea?

D.P: La idea va proposar-la Miquel, i és la cançó més antiga d'un disc sotmès a les influències musicals de cada moment i, encara més, estant en pandèmia. He de confessar que tenia moltes ganes de posar l'*autotune* a **Botifarra**, encara que ens caiguen pedres per l'atreviment.

M.G: **Botifarra** és la veu del País Valencià, i aquesta cançó, que ens agrada molt, és molt present a l'imaginari de la música valenciana. Era la cançó ideal, perquè teníem ganes de cantar a la nostra terra, i perquè volíem fusionar **Cactus** amb **Botifarra**, suposadament dos pols oposats pel fet de provindre nosaltres de la música urbana i electrònica i ell de la tradicional.

La cançó, que es podrà escoltar divendres 8 d'abril, sembla tenir un afecte nostàlgic a Obrint Pas. Com les referències a grups com La Gossa Sorda amb l'al·lusió 'cinc de la matinada?'. És la reivindicació d'un fil conductor que us uneix a tots?

D.P: No volem renegar del passat històric del nostre circuit, de la música de la qual hem begut.

Cactus busca modernitzar el panorama, adaptar-lo a les noves tendències i fer país d'esta manera, però sense oblidar les nostres arrels i la connexió que hi ha entre aquelles propostes i la nostra.

M.G: És una manera de recordar d'on venim. Volíem cantar a la nostra terra, perquè el País Valencià necessita ser estimat amb les seues coses bones i dolentes. És cert que volem fer art per l'art, sense entrar en un discurs polític, però al final l'entorn ens influeix i necessitàvem fer-ho perquè ho duem dins.

Cactus Foto: Sofía Aís

L'àlbum mostra Cactus com a una sola unitat musical. A l'anterior disc, quan hi havia Samantha, s'observava una lluita trenada i trencadora entre diverses ànimes en un sol tema. Ara sona més compacte, amb major integració entre les veus.

M.G: Crec que això ha estat provocat per la nova cantant, que s'adapta molt bé a l'estil urbà en comparació amb **Samantha**. Ella era més pop i, per les seues característiques vocals, havíem de contraposar la part melòdica a la urbana.

La sensació d'integració també es nota amb la reducció dels trams rap solitaris de David Pascual, o amb una menor presència de la guitarra de Miquel García.

M.G: Hem restat hip-hop a la nostra proposta per fer cançons molt més dinàmiques, amb més vida i més festives. Ens hem avorrit una mica del hip-hop...

D.P: Personalment, jo no n'estic avorrit, més aviat podríem dir que tot plegat obeeix a la 'deshipopització' de **Cactus**. La veritat és que les nostres inquietuds han anat canviant i ens agrada explorar altres estils. El nostre bagatge ha fet també que fem cançons amb una major

solidesa, que es desvinculen de les característiques típiques del rap, on cada MC té una part molt marcada.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=GB-vFtTtiys>

També hi ha incorporacions melòdiques noves com l'acompanyament de trompetes en cançons com ara "A la valenciana".

D.P: Poques coses clares teníem quan vam començar el procés creatiu, però una era virar cap a melodies més alegres, més ballables, i això ho vam relacionar amb el fet d'introduir una secció de vents perquè connecta amb la idiosincràsia del poble valencià. Els vents estan interioritzats com a sinònim de festa, ho duem a l'ADN, i no ho podem defugir.

En el creixement del grup ha jugat un rol fonamental el productor Mark Dasousa?

M.G: La veritat és que seguim barallant-nos amb ell! [RIU]

D.P: A *Roma* vam fer el que ens venia de gust, però a *Mode* avió el nivell d'exigència ha pujat molt per ambdues parts. Ara tenim unes necessitats de professionalització del grup que abans no hi havia. Com a prova d'això, s'ha de dir que a l'ordinador hi ha 50 projectes de cançons a la broxa.

M.G: No ens havia passat mai de poder treure un altre disc de cançons B immediatament si volguérem. Això demostra el nivell d'exigència amb aquest disc. Cal dir que sobretot també hem buscat fer cançons més clares pel que fa al missatge.

D.P: Mark Dasousa, al final, fa d'intermediari de l'equilibri entre fer cançons amb les quals ens puguem sentir còmodes i altres que realment puguem funcionar. La seua influència en aquest procés és gran.